

Krista Hafner — Ilustrirala Marija Vogelник

Hišica v čevlju

Sedma dežela

Nekje v svetu, daleč tam za sedmimi gorami in sedmimi vodami, leži Sedma dežela. Malo jo pri nas poznamo, še pravlјice ne govore o njej.

Sedma dežela je prečuden svet. Gore so tam gorice, hiše so hišice, možje so možički, žene pa ženice.

Nekoč sta živela tam mož in žena, Tine Kosmatine in Mica Zalolica.

Mica Zalolica

Mica Zalolica je bila lepotica. Na eno nogo je šepala, na eno oko je škilila in na desnem licu je imela veliko bradavico. Na hrbtu ji je jezdila ponosna grba in imela je sedem škrbastih zob. Zelo je bila ponosna nanje in bahala se je, da tako lepih zob nima nihče v vsej Sedmi deželi. Taka lepotica je bila Mica Zalolica.

Tine Kosmatine

Tine Kosmatine je bil junak in fant od fare. Na glavi je nosil širok, preluknjan klobuk, pod nosom pa mu je rastlo šest mogočnik brk, na levi tri, na desni tri. Kadar je zmignil z njimi in spustil skozi nos junaško sapo, je nastal piš, ki je na en sam mah pomedel vse muhe in mušice, ki so plesale okoli njega. Nekoč se mu je de-

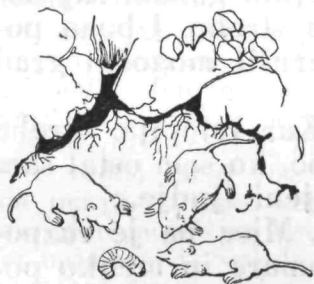
bela muha usedla ravno na brke, Tine pa je zamahnil z roko in na en sam mah pobil muho brez sablje in meča. Tak junak je bil Tine Kosmatine.

Grad na Krtini

Tine Kosmatine in Mica Zalolica sta živela v prekrasnem gradu. Sezidan je bil iz samih orehovitih lupin in je stal na mogočni krtini. Okna so bila iz milnih pen, in kadar je sonce posijalo vanje, so se prekrasno bleščala v vseh mavričnih barvah. Grad je bil poln najdragocenejše oprave. Mize, stoli, omare in klopi, vse je bilo iz polžjih lupin in Mica jih je vsak dan drgnila in gladila, da so se svetile bolj kakor sama slonova kost.

Potres

Pod gradom v krtini je imela svoj dom tolsta krtica. Sredi krtine si je napravila gnezdo, v katerem so se prekopicevali štirje krtiči. Okrog gnezda pa si je speljala lovska pota, po katerih je hodila na lov za ogrci in ličinkami in jih nosila otročičem.

Nekoč pa je v krtini nastal hud pretep. Krtiči so se stepili za mastnega ogrca. Takrat ravno njihove matere ni bilo doma, da bi jih bila mirila. Grizli so se z ostrimi zobmi, obmetavali s tacami in razrili vse gnezdo, da se je potresla mogočna krtina. Nastal je silovit potres, grad na Krtini se je zamajal in se zrušil v razvaline.

Popotnika

Mica Zalolica in Tine Kosmatine sta se komaj rešila iz podirajočega se gradu. Otožna sta stala pod gradom in jokala za svojo srečo. Mica je točila za grah debele solze, Tine pa je jezno vihal junaške brke. Končno pa je vtaknil roke v hlačne žepe in rekel:

»Nič ne pomaga, kar je, pa je. Zdaj sva brez strehe in ne kaže nama drugega, kot da greva po svetu in si poiščeva nov dom.«

Mica pa je rekla: »To je junaška beseda!« Obrisala si je debele solze, razgrnila svoj robec in nabrala vanj opravo, kar je je še ostalo cele: pet mizic, osem stolov, štiri omare, dve postelji in velik štedilnik. Zavezala je vse v culo, Tine si jo je oprtal na ramo, vzel v roko popotno palico in skupaj sta se odpravila po svetu, da si poiščeta nov dom.

Goban

Dolgo sta hodila, cele tri ure, četrte pol, ko sta prišla v velik gozd. Sredi gozda je stal ponosen hrast, pod njim pa je rasel mogočen goban.

»Glej, prekrasno palačo,« je rekel Tine Kosmatine. »Kakor nalašč za naju. Pod to široko streho ne bo mogel dež do naju, pa tudi pred soncem bova varna, da ti ne ožge prelepih lic.«

Mica je odgovorila: »Prav imaš, Tine.« Sklonila se je do gobana in ga prijazno zaprosila: »Ljubi goban, saj dovoliš, da se nastaniva pod tvojo široko streho. Uboga ponesrečenca sva, ki nama je potres razrušil mogočni grad na Krtini.«

Goban pa je prijazno zabrundal: »Kar vstopita. Strehe bo za vaju dovolj. Mi vsaj dolgčas ne bo, ko sem ostal sam in so mi vse mladiče pokradli neusmiljeni ljudje.«

Tine je odložil culo in jo razvezal, Mica pa je razpostavila pod gobanom mize in stole in omare in mehko postlala postelji. Od dolgega potovanja sta bila trudna, zato sta šla zgodaj spat.

(Dalje.)

Payle Kveder

Ptice selivke se poslavljajo

Ko porumene gozdovi in onemogli odpadajo uveli listi na pota in zelene travnate preproge, se zavemo, da je jesen. Pa še druge znake nastopajočih jesenskih dni imamo. Najvidnejši in zelo pomemben znak je ptičja selitev. Nagon po samoohranitvi požene v tuje kraje naše pernate znanke in prijatelje. Dolge mesece, celo zimo, so naši vrtovi in gozdovi pustili, dolgočasno tihi. Ni ptic pevk in njihovih veselih melodij. Zato pa je naše veselje tem večje, ko se drobni krlatci čez mesece vračajo, prinašajoč veselje, toploto, pomlad...

Vse naše ptice lahko razdelimo v več skupin: stalne ptice, klativke in ptice selivke. Stalne ptice se drže v vseh letnih časih pri nas in kljubujejo vremenskim neprilikam. Klativke ali klateži se klatijo v gručah ali posamično iz kraja v kraj. Preselijo se tja, kjer je zanje dosti hrane. Križem kražem preromajo razne kraje.